

120.000 kr.), får mulighed for at få tilbagebetalt en del af billetafgiften. Ændringen skyldes prisudviklingen siden 1964. Det bør fremhæves, at i tilfælde, hvor en person eller et selskab driver mere end én biograf, må entréindtægten opgøres særskilt for hver biograf.

Bestemmelserne i stk. 3-6 svarer med visse redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 19, stk. 3, § 22, stk. 3, § 22, stk. 1 og § 22, stk. 4.

Til § 7.

Bestemmelserne om grundlaget for beregningen af billetafgiften findes i den gældende lovs § 20, der indeholder en række detaljerede bestemmelser herom, som imidlertid findes mere hensigtsmæssigt at kunne overføres til en ministeriel bekendtgørelse. De detaljerede bestemmelser vedrørende bl. a. beregningen af billetafgiften fastsættes af ministeren, jfr. § 10.

Vedrørende bestemmelsen i stk. 2 bemærkes, at afgifterne efter den gældende lov opkræves af amtstuerne. Under hensyn til, at biograferne efter indførelsen af merværdiafgiften i 1967 er undergivet toldvæsenets kontrol i henhold til merværdiafgiftsloven, foreslås det at lade toldvæsenet opkræve billetafgiften, således at samme kontrolmyndighed opkræver merværdiafgiften og billetafgiften.

Til § 8.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 21, stk. 1, dog med den ændring, at det nu udtrykkeligt fastslås, at billetafgiften også ved forevisning af co-producerede film, jfr. § 22, tilfalder producenterne.

Til § 9.

Den i den gældende lovs § 25 fastsatte rentesats på 6 pct. af skyldig billet- og bevillingsafgift foreslås forhøjet til 1 pct. pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen at regne, svarende til hvad der gælder vedrørende for sen afregning af merværdiafgiften. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til §§ 7 og 10.

Bestemmelsen om adgang til inddrivning ved udpantning svarer til den gældende lovs § 25, stk. 3.

Til § 10.

I den gældende lov er bestemmelserne om beregning, betaling, tilsyn og kontrol behandlet i § 20, § 25, stk. 4 og § 26, stk. 1. Det må anses for hensigtsmæssigt at samle bestemmelserne om bemyndigelse for ministeren til at fastsætte nærmere regler herom i en enkelt paragraf. Det bemærkes, at reglerne fremtidig vil blive fastsat af ministeren for kulturelle anliggender efter forhandling med finansministeren, bl. a. for at opnå størst mulig ens-

artethed med hensyn til behandlingen af afgiftsspørgsmål.

Til kapitel 4.

Det danske Filminstitut og dets administrative organer.

Den afgørende nyskabelse ved lov nr. 155 af 27. maj 1964 om film og biografer var oprettelsen af en omfattende støtteordning for dansk film. Baggrunden for denne ordnings gennemførelse var det forhold, at den danske filmbranche i årene 1963 og 1964 befandt sig i en meget alvorlig krisesituation. Som det var tilfældet i de fleste andre lande i den vestlige verden, var der over en årrække sket et betydeligt fald i biografbesøget. For Danmarks vedkommende reduceredes det årlige biografbesøg med 50 pct. i årene fra 1948 til 1963, og situationen var henimod 1964 så akut, at man måtte befrygte en mere eller mindre total standsning af den danske filmproduktion.

I denne situation besluttede man — under tydelig indflydelse af den filmordning, som nogle år forinden var gennemført i Sverige — at oprette en filmfond til fremme af filmkunsten i Danmark. Man afskaffede den hidtidige forlystelsesaft, der på det tidspunkt beløb sig til ca. 27 pct. af hver solgt biografbillet. I stedet for gennemførte man en 15 pct.'s billetafgift og bestemte, at provenuet af denne afgift skulle indgå i filmfonden. Det blev bestemt, at fonden skulle ledes af en bestyrelse på 8 medlemmer, heraf 4 som repræsentanter for de forskellige grene af filmbranchen og 4 som repræsentanter for det offentlige interesser. Der blev samtidig nedsat et filmråd med den opgave at være rådgivende — i hovedsagen for filmfondens bestyrelse — i sager om kunstnerisk vurdering af film og filmmanuskripter. Rådet kom til at bestå af 7 medlemmer, heraf 5 som repræsentanter for henholdsvis forfatterne, komponisterne, filminstruktørerne, filmfotograferne og skuespillerne.

Formålet med filmfonden var først og fremmest at skabe grundlag for, at den danske filmproduktion kunne overleve og samtidig åbne mulighed for en kvalitetsforbedring af denne filmproduktion. Det skete dels ved forskellige støtteforanstaltninger, der havde til formål at gøre produktionen af kvalitetsfilm økonomisk mere tillokkende eller i hvert fald mindre risikabel, dels ved at der blev åbnet mulighed for en organiseret uddannelse af filmkunstnere og teknikere og for opnåelsen af rejse- og uddannelsesstipendier etc. Loven angav i § 17 som formålet for filmfondsbestyrelsens virksomhed at fremme filmkunsten i Danmark. Men det fremgik af hele filmordningen, at det måtte stå klart, at hvis man ønskede at skabe mulighed for produktion af kunst-